

ת"פ 53914/03/22 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז חיפה נגד יוסף אסעד

בית משפט השלום בחיפה
ת"פ 53914-03-22 מדינת ישראל נ' אסעד

לפני בעניין:	כבוד השופט שלמה בנג'ו המאשימה	מדינת ישראל - פרקליטות מחוז חיפה ע"י ב"כ עוה"ד אמיר אלרון
נגד הנאשם		יוסף אסעד ע"י ב"כ עוה"ד צופית טל

גזר דין

כתב האישום המתוקן:

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון דינו, בשתי עבירות של סחיטה באיומים - עבירה לפי סעיף 428 רישא + סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז - 1997.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, (חלק כללי) - הנאשם ואייל אסלאן (**להלן: "אייל"**) הינם מכרים. אייל הוא בן דודו של עבד אסלאן (**להלן: "המתלונן"**). בין אייל למתלונן קיים סכסוך קודם.

בתאריך 28/2/22 סמוך לשעה 17:30 התקשר אייל לנאשם וביקש להיפגש עמו. הנאשם נענה לבקשת אייל והשניים נפגשו באזור קיבוץ סער סמוך לשעה 22:50.

במסגרת הסכסוך של אייל עם המתלונן, ועל פי בקשתו של אייל, התקשרו בשעה 22:59 הנאשם ואייל למתלונן באמצעות הטלפון הנייד של אייל, כשהם חוסים את המספר המתקשר, ואיימו עליו בצוותא חדא, בפגיעה שלא כדין בגופו, כדי להניעו לשלם סכום של 200,000 ₪. בין היתר, הנאשם אמר למתלונן: **"יש מלחמה עליך, או תביא תשלם את הכסף שאתה חייב או שהמלחמה תפרוץ ואני משתתף בצערך"**; וכן **"אם לא תרצה לשלם אתה תפגע"**, כל זאת כשאייל עומד ליד הנאשם ומאזין לשיחה.

בתאריך 7.3.22 בשעות אחר הצהריים נפגשו הנאשם ואייל בעיר עכו, בשעה 18:52, ועל פי בקשת אייל, התקשרו

הנאשם ואייל למתלונן פעם נוספת באמצעות הטלפון הנייד של אייל, כשהם חוסים את המספר המתקשר, ואיימו עליו בצוותא חדא, בפגיעה שלא כדין, בגופו ובפגיעה בבני משפחתו, זאת כדי להניעו לשלם סכום של 200,000 ₪.

בין היתר, הנאשם אמר למתלונן שהם התקשרו אליו לפני שבוע וכי יש כסף שהוא חייב לשלם בשל "סיפור שאתה התחלת אותו, שלם את הכסף ונגמר העניין". בנוסף, הנאשם אמר למתלונן: "אתה לא חייב, אם אתה רוצה את שלומך ושלוש ילדיך תשלם 200,000 ₪ ותגיד שלום". בהמשך, לאחר שהמתלונן אמר שאין באפשרותו לשלם את הסכום המבוקש, הנאשם השיב: "אז משתתף בצערך". כל זאת כשאייל עומד ליד הנאשם ומאזין לשיחה.

במעשיו המתוארים לעיל: הנאשם בשתי הזדמנויות שונות, בצוותא חדא עם אייל, איים על המתלונן בפגיעה שלא כדין בגופו ובפגיעה בבני משפחתו, כדי להניע את המתלונן לשלם סך של 200,000 ₪.

ראיות לעונש:

ב"כ המאשימה הגישה את גיליון הרשעותיו של הנאשם לעונש (ג/1); ב"כ הנאשם הגישה אישור עבודה של הנאשם (נ/1) ואישור לימודים (נ/2).

תסקיר שירות המבחן:

שירות המבחן ערך תסקיר מפורט בעניינו של הנאשם. ממנו עולה כי כבר בגיל צעיר, בהיותו כבן 17 בערך, הסתבך בעבירות רכוש, והופנה לשירות המבחן לנוער, נשפט והוטלו עליו עונשים חינוכיים בדמות של"צ וצו מבחן וכן קנס.

בהמשך הדברים, שולב בתכנית טיפולית בשירות המבחן, ובמסגרת בדיקות שתן בשירות המבחן, נמצאו אצלו שרידי סם.

אשר לתיק הנוכחי, מסר הנאשם לשירות המבחן, כי אותו אייל המופיע בכתב האישום הוא בחור שהכיר בשירות המבחן, במסגרת קבוצה טיפולית, בה נטלו חלק אייל והוא, הוא הבין שאייל קיבל גזר דין ממושך, והדבר גרם לו לפחד ממנו, ולכן חשש לסרב לדרישותיו. כמו כן, טען כי הוא לא הכיר את המניעים והרקע לאיום אותו הוא שיגר למתלונן, לבקשתו של אייל, ולא היה לו שום אינטרס לביצוע האיום. בחשיבה בדיעבד, הוא מבין את הטעות שעשה.

שירות המבחן התרשם מבחור בעל נטייה לנגררות, מתקשה להפעיל שיקול דעת בוגר, מאפייני אישיות ילדותיים, ולכן קבע כי קיימת סבירות בינונית להישנות מקרים דומים מצד הנאשם בעתיד. מנגד, צוינה לחיוב השתלבותו בתכנית הטיפולית, קבלת האחריות והתובנות שקיבל במסגרת ההליך המשפטי.

בסופו של יום המליץ שירות המבחן להסתפק בענישה חינוכית-שיקומית, 180 שעות של"צ, צו מבחן למשך שנה, ועונשים מותנים צופי עתיד.

טענות הצדדים:

ב"כ המאשימה עמדה על חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, בדגש על עבירת הסחיטה באיומים. צוין, כי הפסיקה הדגישה את חובת הערכאות הדיוניות להחמיר בענישה, כדי לעודד מתלוננים להתלונן, בעבירה זו שקשה לגלות, והיא ממיטה הרס רב על הנסחטים.

לגופו של עניין, צוין כי הנאשם פעל בצוותא חדא עם אותו אייל, גבה כסף מהמתלונן בשתי הזדמנויות שונות, בתדירות זמנים גבוהה, כל זאת כאשר הנאשם מרצה עונש של"צ ותחת צו מבחן. הנאשם הוא זה שאיים וסחט את המתלונן, כשאותו אייל היה לצידו ומאזין. הם ביקשו לסחוט מהמתלונן 200,000 ₪ שלא שולמו.

התביעה ביקשה לקבוע מתחם של 9 - 24 חודשי מאסר בפועל (המתחם שנקבע על ידי המותב שדן את אותו אייל), ולמקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם. כמו כן, מתבקש בית המשפט להטיל עונש צופה עתיד וכן פיצוי למתלונן.

מנגד, ביקשה הסניגורית להקל בעונשו של הנאשם, תוך אימוץ המלצות שירות המבחן במלואן. לדידה, מדובר בבחור שהיה צעיר מאוד בעת ביצוע המעשים, שהיה במצב נפשי רעוע, כאשר לא הייתה לו שום היכרות מעמיקה עם אותו אייל, והוא פעל כעושה דברו של אייל, כמו בובת חוטים כלשונה, בשל יראתו מפניו.

עוד ציינה, כי בסופו של דבר, המתלונן לא שילם את הכסף שסחטו ממנו, הנאשם שיתף פעולה מהרגע הראשון, נידב מידע, וסיפר הכל, תוך שהוא מקבל אחריות על מעשיו ומבקש סליחה. הסניגורית הדגישה את העובדה כי מדובר במי שנמצא תקופה ממושכת בטיפול בשירות המבחן, הוא נעדר דפוסי התנהגות עברייניים מושרשים.

דבר הנאשם בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם טען כי הוא ניסה להיות מה שאנשים ציפו שהוא יהיה, ולא כמו שהוא היה רוצה להיות, וגילה זאת במהלך התהליך שעבר בשירות המבחן. כעת, הוא עובד ולומד, וחזר וטען כי הוא הכיר את קרוב משפחתו אייל בקבוצת שירות המבחן, וכי לא הכיר אותו מקרוב.

דין והכרעה עונשית:

ריבוי אירועים (סעיף 40 לחוק העונשין):

לצורך גזירת הדין, בית המשפט יתייחס לשני האירועים המופיעים בכתב האישום, בתאריך 28/2/22 ובתאריך 7/3/22 (שיחות הסחיטה) כאירוע אחד, לצורך קביעת מתחם העונש ההולם, וזאת נוכח הזיקה ההדוקה בין האירועים והתכנית העבריינית המלווה אותם.

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

סחיטה באמצעות איומים, פוגעת בשלום הציבור, מערערת את שלומו של הפרט, את בטחונו, פוגעת במרקם החיים של הנסחט במישור האישי והכלכלי, והמבצע אותה עושה למעשה דין לעצמו, תוך שאינו חס על האחר (ע"פ 1637/13 גולן נ' מדינת ישראל (2014)). מידת הפגיעה בערכים היא בינונית-גבוהה.

מדיניות הענישה (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

הענישה בעבירת הסחיטה באיומים מאופיינת בדרך כלל בעונשי מאסר בכליאה ממשית, נוכח חומרתה, השלכותיה, הקושי לגלותה, הנזק הרב שבצידה, ונפיצותה.

האיומים שמפעיל הסוחט כלפי הנסחט, כופים הרבה פעמים על הנסחט קשר של שתיקה, ומקשים עליו להתלונן, מחשש שמא יבולע לו.

נפסק לא אחת, כי מדיניות ענישה מחמירה, יש בה כדי לסייע בשבירת קשר השתיקה, ולתמרץ את הנסחט להתלונן לפני הרשויות, ולהרתיע את הסוחט והסוחטים הפוטנציאליים.

עמד על כך כב' השופט המנוח א. לוי, בע"פ 6774/01 מדינת ישראל נ' אלעלווין (2011), כאשר התייחס לתופעת סחיטת בעלי עסקים באיומים:

"רק לעיתים רחוקות אוזר הקורבן אומץ כדי לפנות לרשויות החוק, הואיל והוא חושש שידם של הסחטנים עלולה להשיג אותו במקדם או במאוחר, מבלי שאנשי החוק יוכלו להושיעו. לפיכך, שסוף סוף מעז מתלונן לבקש את הגנת החוק, יש לראות בכך הזדמנות, לא רק להעניש את העבריין המסוים אשר נמצא כי חטא, אלא גם להעביר מסר לציבור בכלל, ולא להאליה שחוטאים בעבירות מהסוג הזה בפרט, כי עבריינים בתחום זה עלולים לשלם על מעשיהם, בדרך של שלילת חירותם לתקופה ארוכה".

ע"פ 18/20 **זועבי נ' מדינת ישראל** (2020) - הנאשם סחט את המתלונן, על רקע חוב על סך 120,000 ₪, איים עליו במספר דרכים, לרבות בשיחת טלפון, אמר לו שאם לא ישלם "יורידו אותו מהג'יפ וייקח לו את הג'יפ", בשיחה נוספת אמר לו: "אתה לא יודע מי אני". בעקבות זאת, מסר המתלונן לנאשם למעלה מ-13,000 ₪ במזומן ו-45,000 ₪ בשיקים. נקבע מתחם של 12 עד 30, ובשל נתוניו של הנאשם, הוא נדון לשנת מאסר בפועל, נוכח תסקיר חיובי, ועבר שאינו מכביד. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, תוך שעמד על חומרתה של עבירת הסחיטה באיומים, והצורך להלום אותה בענישה מרתיעה, ותוך שציין "**הטלת שנת מאסר בפועל בגין המעשה אינה מבטאת חומרה יתרה ותומכת באינטרס הציבורי להילחם נגד תופעה זו**".

ע"פ 2048/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (2018) - הנאשם הורשע בפרשת סחיטה באיומים, הוא ונאשם נוסף, סיכמו לסחוט באיומים את המתלונן, חייל בשירות סדיר, הורו לו להעביר להם סכומי כסף שונים שאם לא כן יפגעו בו, המתלונן העביר להם כ-20 אלף ₪. על אף היותו נעדר עבר פלילי, נשפט ל-22 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ 3791/18 **שי לוי ואח' נ' מדינת ישראל** (2018) - עקב סכסוך עסקי, סחטו הנאשמים את המתלונן, ומשלא שיתף המתלונן איתם פעולה ולא יצר עימם קשר, הבהירו לו הנאשמים כי הדבר "הולך למקומות ש[המתלונן] לא יאהב". המתלונן שאל בתגובה, האם הנאשמים מתכוונים להורגו והנאשם 2 השיב לו כי הם פועלים "בדרכים אחרות", תוך שהוא רומז לשימוש באמצעים פוגעניים ממשיים. בית המשפט המחוזי קבע מתחם שנע בין 18 ל-48 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשמים 28 חודשי מאסר בפועל, לצד פיצוי של 25,000 ₪, מאסר מותנה וקנס של 5,000 ₪, לכל אחד מהנאשמים. בית המשפט העליון, חזר והדגיש את חומרתה של עבירת הסחיטה באיומים, וכן הדגיש את חובת הערכאות הדיוניות להעביר מסר ברור, לפיו העובר עבירה זו, מסתכן בשלילת חירותו לתקופה ארוכה. בסופו של דבר, נוכח עברם הפלילי של הנאשמים, קבע שהעונש ראוי.

ע"פ 5769/14 **יונתן אלרואי נ' מדינת ישראל** (2015) - שני אישומים של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין. באישום הראשון, אסף הנאשם חומרים המעידים כי המתלונן בילה במועדוני לילה בתל אביב עם בחורות, ודרש ממנו 200,000 דולר, אחרת יפרסם את מעשיו בקרב משפחת אשתו, ומוסדות החינוך בו לומדים ילדיו. באישום השני, סחט באופן דומה אדם חרדי, שהתראה במועדון לילה עם בחורה, ודרש ממנו 40,000 ₪. לנאשם עבר פלילי. בית המשפט המחוזי קבע מתחם שנע בין 18 ל-36 חודשים לכל אחד מהאישומים, וקבע כי על הענישה להיות קרובה לרף העליון נוכח נתוניו של הנאשם, והעדר אפיק שיקומי. בסופו של יום גזר עליו 5 וחצי שנות מאסר, לצד עונשים נוספים.

רע"פ 6473/18 **טשלה נ' מדינת ישראל** (2018) - הנאשם הורשע בעבירה של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 רישא ונדון לשנת מאסר. מדובר בנאשם שסחט מכון לקעקועים, לאחר שאלה עשו קעקוע לאשת חברו של הנאשם, ולא הצליחו לתקנו. הוא דרש מהם לשלם לאישה פיצויים בגובה של 50,000 ₪, ואמר להם "היום אני באתי לסגור עסקה, או שאתה משלם או שאתה תיפגע".

רע"פ 1729/07 **עטאונה נ' מדינת ישראל** (2007) - הנאשם סחט אדם אחר, בטענה שהוא עובד בחברה לגביית שיקים. בית משפט השלום גזר עליו 9 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, הדגיש את ממדי התופעה והיקפיה, ולאור חומרתה, דן את הנאשם ל-3 שנות מאסר תחת עונש המאסר של 9 חודשים שהוטל בבית משפט השלום. בית המשפט העליון דחה את הערעור שהגיש הנאשם, והדגיש "**העונש אותו הטיל בית משפט השלום של 9 חודשים מאסר בפועל הינו קל יתר על המידה ואינו משקף כלל וכלל את חומרתה של העבירה, חמורה בעיני הקלות הבלתי נסבלת בה מתבצעות עבירות חמורות מעין אלה, שכמותן מוזכרות במקרה זה, לאור יום, וללא כל מורא מהחוק. סחיטת כספים בדרכי אלימות, מטילה אימה על הנסחטים, ועל בני משפחותיהם, ומשבשת עד למאוד, את התנהלות המסחר במקומותנו. החמרת הענישה בעבירות שכאלה, במידה מהותית, מתבקשת מן המציאות, וטוב עשה בית משפט המחוזי בתקנו את גזר הדין של בית משפט השלום"** (שם, בפסקה אחרונה להחלטת בית המשפט העליון).

ת"פ (מחוזי חיפה) 60668-06-13 **מדינת ישראל נ' ליאור יוחנן ואח'** - הנאשם הורשע בעבירה של סחיטה באיומים, נדון ל-3 חודשי מאסר בעבודות שירות ומאסר על תנאי, תוך שנקבע שמעשיהם היו ברף הנמוך של עבירת הסחיטה באיומים, אולם מעורב נוסף נדון באותה פרשה ל-32 חודשי מאסר בפועל, תוך הדגשת חומרת המעשים.

ת"פ (מחוזי חיפה) 5730-04-14 **מדינת ישראל נ' סביחאת** - הנאשם הורשע בעבירה של סחיטה באיומים, נדון ל-6 חודשי מאסר בעבודות שירות, תוך שבית המשפט מדגיש כי מדובר באירוע חד פעמי, נקודתי, ברף חומרה שאינו גבוה.

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 לחוק העונשין):

הנאשם סחט את המתלונן, בצוותא חדא עם אותו אייל, כאשר השניים קושרים קשר לאיים על המתלונן ולסחוט ממנו כספים. במסגרת זו התקשרו השניים למתלונן, באמצעות הטלפון הנייד של אייל, ואיימו על המתלונן בצוותא, ודרשו ממנו סכום של 200,000 ₪. באותו מעמד אמר הנאשם למתלונן "**יש מלחמה עליך, או תביא תשלם את הכסף שאתה חייב, או שהמלחמה תפרוץ ואני משתתף בצערך**"; וכן אמר לו: "**אם לא תרצה לשלם אתה תיפגע**", וכל זאת כשאייל לצידו.

בהמשך, במועד אחר, כחודש לאחר מכן, נפגשו הנאשם ואייל בעיר עכו, התקשרו למתלונן פעם נוספת, באמצעות הטלפון הנייד של אייל, ושוב איימו על המתלונן בצוותא חדא, כדי להניעו לשלם להם סכום של 200,000 ₪.

באותו מעמד הנאשם אמר למתלונן, שאם התקשרו אליו לפני שבוע, וכי יש כסף שהוא חייב לשלם להם בשל "**סיפור שאתה התחלת אותו, שלם את הכסף ונגמור עניין**"; בנוסף אמר הנאשם למתלונן: "**אתה לא חייב, אם אתה רוצה את שלומך ושלום ילדיך תשלם 200,000 ₪ ותניד שלום**"; וכאשר המתלונן אמר לנאשם שאין באפשרותו לשלם את הסכום המבוקש, הנאשם השיב לו: "**אז משתתף בצערך**", כל זאת כשלצידו עומד אייל.

הנה כי כן, מעשיו של הנאשם מאופיינים בתכנון ובזדון רב, הם נפרשים על פני שני מועדים שונים, כאשר משיחת הטלפון

נשוא אישום 3 לכתב האישום, עולה שהשניים התקשרו אליו גם שבוע קודם לכן.

אופי הסחיטה אלים, הנאשם איים על המתלונן בפגיעה בו ובבני משפחתו, תוך שהוא מציין בפניו "יש מלחמה עליך" וכי אם לא ישלם הוא "משתתף בצערו" ובנוסף אמר לו: "אם לא תרצה לשלם אתה תיפגע", ומוסיף ומאיים עליו בהזדמנות השנייה, שאם הוא רוצה להבטיח את שלומו ושלום ילדיו, עליו לשלם את הכספים הנדרשים. מדובר בסכום כסף גבוה למדי.

גם כאשר המתלונן מבהיר לנאשם שאין באפשרותו לשלם את הסכום המבוקש, הנאשם לא מפגין שום חמלה ומשיב למתלונן: "אז משתתף בצערך".

העבירות נעברו תוך שהנאשם נמצא בתהליך שיקומי בשירות המבחן, ומצוי תחת צו מבחן. דהיינו, בעוד הנאשם מציג פסאדה של בחור שפניו להשתקם, ונושא דברים במסגרות הקבוצתיות, כי לשם מועדות פניו, בפועל הוא מבצע עבירות חמורות ביותר, בקור רוח ובזדון ניכר.

המעשים נעשו בצוותא חדא עם אותו אייל, אליו חבר הנאשם במסגרת שירות המבחן.

בפועל, סכום הסחיטה (200,000 ₪) לא הועבר על ידי המתלונן, אולם אין הדבר גורע מחומרת המעשה, והנזק שהיה בכך למתלונן. לו היה מועבר הכסף או חלקו, הדבר היה עבירת הסיפא, והעניין היה נדון בבית המשפט המחוזי, ואז היה צפוי הנאשם לעונשי מאסר ממושכים יותר, לפי החוק.

מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג (ב) לחוק העונשין):

נוכח הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, מידת הפגיעה בערכים אלו, מדיניות הענישה הנוהגת, ותוך מתן דגש רב לנסיבות ביצוע העבירה בנסיבותיה, נמצא לאמץ את המתחם המוצע על ידי המדינה, ולקבוע מתחם שנע בין 9 חודשי מאסר בפועל עד 24 חודשי מאסר בפועל, לצד עונש מאסר מותנה מרתיע וממשי, ופיצוי ראוי למתלונן.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין):

הנאשם היה בן 19 במועד בו עבר את העבירות בהן הורשע.

מהנתונים שהניחו הצדדים בפני בית המשפט (ראה גזר דינו של אותו אייל בת"פ 53952-03-22), עולה כי למתלונן ולאותו אייל, שותפו לעבירה של הנאשם, היה סכסוך קודם, והנאשם חבר לאייל לאיים על המתלונן, ביוזמתו של אותו אייל.

לנאשם הרשעה אחת קודמת, בגין עבירת גניבה וקשירת קשר לביצוע פשע, בגין עבירות אלה נשפט בבית משפט לנוער לשל"צ, צו מבחן וקנס.

העבירה כאמור בוצעה תוך כדי צו המבחן, וצו השל"צ הופקע, והוטל עליו עונש של מאסר על תנאי.

הנאשם הודה בכתב האישום, קיבל אחריות וחסך מזמנו של בית המשפט.

הנאשם עבר הליך טיפולי ארוך, לפי תסקיר שירות המבחן נתרם מהתהליך הטיפולי ולכאורה פניו לשיפור ושינוי.

העונש המתאים (סעיף 40ד (2) לחוק העונשין):

בהינתן מעשיו של הנאשם בנסיבותיהם, בהם אופי העבירה, טיבו של האיום הסחטני, השמעתו בשתי הזדמנויות, ביצוע העבירות בעודו בצו מבחן, דרגת האשם הגבוהה שהפגין, התכנון והזדון שליווה את המעשים, עברו הפלילי, ראוי להטיל על הנאשם מאסר בכליאה ממשית לצד ענישה נלווית ופיצוי ראוי למתלונן.

אולם, בהינתן גילו הצעיר של הנאשם במועד ביצוע העבירות, היותו של שותפו (אייל) הדמות הדומיננטית ובעל האינטרס המרכזי בביצוע, עברו הלא מכביד של הנאשם, ועמדת המדינה לעונש, יוטל על הנאשם המאסר על הצד הנמוך של המתחם והמאסר ירוצה בעבודות שירות, חלף כליאה ממשית.

אשר לעתירת ההגנה והמלצת שירות המבחן, להסתפק בעונש של"צ וצו מבחן בעניינו של הנאשם. חוששני שאין בידי לקבל את המלצת שירות המבחן.

לפי הוראות החוק, העקרון המנחה בענישה הוא הלימה, הינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת המעשה ומידת האשם, לבין התוצאה העונשית (סעיף 40ב לחוק העונשין). החריג להלימה עונשית הוא שיקום, כשהנסיבות מצדיקות זאת. ברם, אין זה המקרה.

הנאשם ביצע את העבירות כשהוא במסגרת שיקומית, תחת עינו הפקוחה של שירות המבחן. הוא פעל בעורמה, ובעודו נוטל חלק בהליך הזה, רקם תוכניות עברייניות עם שותפו למעגל השיחות הטיפוליות עם שירות המבחן. וכך בעודו מציג מצג של אדם שמבקש להשתקם, בפני המטפלות בשירות המבחן, איים וסחט את המתלונן, אמר לו שאם לא יענה לדרישות המופנות אליו, יפגעו הוא וילדיו.

בכך הפר הנאשם את האמון שנתן בו בית המשפט ושירות המבחן והעיד על עצמו שהוא בר סיכון לציבור. על הענישה לבטא את ההוקעה והסלידה של בית המשפט ממעשיו ולשקף הלימה ראויה להם. לעמדת, מתן עונש חינוכי-שיקומי

כצו של"צ, בנסיבות אלה, אינו עולה בקנה אחד עם עקרונות ענישה אלה, בנסיבותיו של המקרה שבפני בית המשפט.

בנוסף, ולאור כלל אחידות הענישה. אייל שותפו של הנאשם לדבר עבירה, שישב לצידו של הנאשם בעת שהאחרון השמיע את האיומים הסחטניים כלפי המתלונן, נשפט למאסר בקצה העליון של המתחם שנקבע כאן ובעניינו של הנאשם. אמנם לאייל עבר מכביד יותר, דבר שהצדיק את מיקום העונש מעלה במתחם, אך על אף נתוניו השונים של אייל, לצורך מיקום עונשו במתחם העונש ההולם, השניים ביצעו בצוותא את אותן עבירות. על אף זאת, עמדת המדינה לעונש, מבטאת השקפה, כאילו הנאשם רק סייע לו בביצוע הסחיטה, ולא היה מבצע עיקרי יחד איתו, וככזה יש לגזור עליו עונש בתחתית המתחם, שהינו הלכה למעשה, מחצית העונש שנגזר על אייל. בכך יש משום קבלת עמדת ההגנה במלואה, לעניין העונש שראוי שייגזר על הנאשם.

לסיום, בנסיבות ביצוע העבירות, ראוי היה להטיל על הנאשם עונש מאסר בכליאה ממשית, ובית המשפט לא היה מתקשה לגזור עליו עונש כזה בנסיבות המקרה שבפניו, אך בשל עמדתה העונשית של התביעה, ויתר הנסיבות לקולא, נמצא להסתפק בענישה חלופית של מאסר בעבודות שירות לצד רכיבי ענישה נוספים.

אשר על כן, אני גוזר על נאשם את העונשים הבאים:

- א. 9 חודשי מאסר בפועל, שירוצו בעבודות שירות במשטרת צפת - דרך הגליל 1, צפת.
- ב. הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות, במועד שייקבע על ידי הממונה.
- ג. מובהר לנאשם כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים וכי כל חריגה ו/או אי הישמעות מהוראות הממונה, עלולים להוביל להפקעת הצו, והוא ירצה את המאסר בכליאה ממשית.
- ד. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור את העבירה בה הורשע בתיק זה ו/או כל עבירת אלימות לרבות איומים.
- ה. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור כל עבירת רכוש.
- ו. פיצוי למתלונן בסך של 10,000 ₪. הפיצוי ישולם בתוך 60 יום מיום גזר הדין. התביעה תעביר את פרטי המתלונן למזכירות. פיגור בתשלום הפיצוי יעמיד אותו לפירעון מידי והוא ייגבה כדרך שגובים קנס.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

המזכירות תמציא העתק החלטה זו לממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, ט' טבת תשפ"ד, 21 דצמבר 2023, בהעדר הצדדים.